

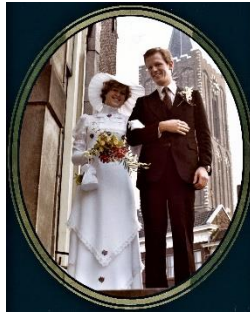
Scheepsjournaal

Kees Storm

Een bijzonder einde van onze Wittebroodsweken

Bij velen van U zal de kreet Wittebroodsweken een bijzondere lading hebben.

Het is maart 1977 als dit verhaal begint, maar op 4 februari zijn Karin en ik getrouwd op het mooie stadhuis in Schiedam.



Nog geen 3 weken na onze trouwdag kreeg ik de brief van het Rederijkantoor dat ik weer moest gaan varen. Dit keer op het ss Vitrea, een van de mooiste schepen van onze vloot op dat moment. Ik moest naar Abadan in Perzië (Iran) vliegen, toen nog net onder de Sjah, om in de haven Bandar Mashar, in de delta van de Shat al Arab niet ver van Basra in Irak, aan boord te gaan.



De Vitrea voer op dat moment rondjes in de PG (Perzische Golf) om de raffinaderij in Bandar Mashar te voorzien van zware brandstof (Fuel). Deze werd geproduceerd in Oman en werd geladen nabij AL Fahal, een eiland voor de kust van Muskat.

Eenmaal gelost in Perzië voeren we naar Dubai om daar vlak voor de haven voor anker te gaan om “te wachten op orders”.

Na een paar dagen voor anker was het al tijden : Fuel laden bij Fahal voor Bandar Mashar.

Mijn eerste reis op dit schip ging dus van Bandar Mashar naar de ankerplaats voor Dubai. Het schip had zoals gewoonlijk in die tijd Nederlandse officieren en op dit schip Indonesische bemanning.

Het was inmiddels gewoonte aan boord geworden dat, met een paar dagen wachten “Op orders”, de officieren en bemanning in Dubai mochten passagieren, om de sleur van het rondvaren in de Golf met steeds dezelfde havens waar je niet echt de wal op kon, even op adem te komen.

Zo werd de groep in tweeën gedeeld, waardoor voor degenen die de wal op wilden, de helft van de officieren en de helft van de bemanningsleden om de dag de wal op mochten.

Met de scheepsagent in Dubai werden door de Gezagvoerder afspraken gemaakt om de betreffende groep in de morgen met een “Tender” (watertaxi) op te halen, waarna in de avond met de motorsloep van het schip zelf, de groep weer zou worden opgehaald in de Dubai Creek.

Allen die dan aan boord bleven liepen dan ook de wachten van degenen die de wal op waren.

De dag daarop werden de rollen omgedraaid.

Aangezien ik net aan boord was had ik aangegeven dat ik sowieso de wal niet op wilde, zodat anderen daar wel van konden profiteren.

Op de eerste dag hadden de 2^e stuurman en ik de afspraak gemaakt om 's avonds tegen 21:00 uur de motorsloep te strijken om de walgaande groep op te halen.

De locatie was een ieder bekend: het Shell maritieme tankstation aan de Creek, net na de eerste bocht.



Op de bewuste tijd werden onze wachten even overgenomen door Gezagvoerder en Hoofdwerktuigkundige, zodat de 2^e stuurman en ik de motorsloep gereed konden maken om de groep op te halen. Het was eind maart en in het begin van de avond nog lekker en helder weer. De stuurman in het tropisch kort wit en ik alleen in overall, met standaard een Baco (verstelbare sleutel) en zaklamp. De stuurman had ook nog een Beam-gun (sterke handlamp met verstraler) en samen hadden we ook nog een scheeps-walkietalkie om contact te houden met het schip en eventuele andere schepen. In de tropen wordt het om half zeven donker en zo voeren we op de motor richting de Kreek. In die tijd was Dubai nog niet de stad die het nu is, maar een typische Arabische havenstad aan zee. Het was een mooi schouwspel al die kleine lichtjes in de donkere tropennacht.

Na ruim een half uur voeren we de Kreek binnen om na een scherpe bocht naar stuurboord bij ons afgesproken landingspunt aan te meren.

Bij het naderen van de haven viel ons op dat in de richting van ons landingspunt blauwe zwaailichten de witte gebouwen oplichtten. Dichterbij werd dat steeds duidelijker, maar we hadden nog geen idee wat dat moest betekenen.

Eenmaal om de bocht zagen we op de kade achter het tankstation allemaal jeeps met blauwe zwaailichten. Eenmaal bij het tankstation werden we naar de kant gewuifd door een politieofficier, die begreep dat wij bij de groep op de wal hoorden, omdat de Indonesiërs naar ons wuifden met de kreet "There are our officers".....

Eenmaal gemeerd en aan land werden we naar de groep begeleid. Inmiddels hadden ook onze Nederlandse officieren zich bij de groep Indonesiërs gevoegd. Het krioelde van de politiemensen rond de groep, maar we begrepen nog steeds niet wat de oorzaak van het tumult was.

Gelukkig was er een politiemans die een beetje Engels sprak en uit zijn verhaal begrepen we dat er gevochten was door onze Indonesiërs en een op patrouille zijnde agent.

Wat bleek achteraf het geval:

Indonesiërs die een tijd van huis zijn (bij onze rederij toen minstens 9 maanden) kochten altijd koffers als ze de wal op gingen.

Ook deze keer was dat het geval en dan moet je voorstellen wat de patrouillerende agent in de donkere nacht in zijn normaal rustige wijk, aantrof bij een lege Shell-steiger: een groep vreemdelingen met een hele rij (lege) koffers.

Hij had ze aangesproken en gevraagd naar hun papieren. Nu heeft een passagierende zeeman alleen z'n Monsterboekje bij zich, dat gelijk staat aan een paspoort van een landrot. Soms is daar ook nog een document bij van het betreffende land met een beperkte toestemming om aan land te gaan, verzorgd door de scheepsagent. Aangezien we zo vaak Dubai aandeden was dat document achterwege gebleven.

Blijkbaar wilde de politieman de documenten inhouden, wat leidde tot een handgemeen van de bemanningsleden en de agent, die nog net op z'n fluitje kon blazen voor versterking.

Nu hebben Mohammedanen onderling ook nog bepaalde gebruiken in geval van conflict en ons is nooit duidelijk geworden wie voor het eerst had gespuugd, maar dat was de druppel die de emmer deed overlopen.

De inmiddels opgeroepen hulptroepen sloten de groep in en een ieder werd gedwongen in de jeeps plaats te nemen om naar het plaatselijk politiestation te worden afgevoerd, inclusief alle officieren. Het was Port Rashid Police station.

We kwamen er tegen middernacht aan. De stuurman en ik hadden nu echt een probleem want wij hadden geen papieren bij ons, omdat we de groep, zoals in eerdere gevallen, alleen maar kwamen ophalen zonder aan wal te gaan.



Er werd een hoge politiefunctionaris uit z'n bed gebeld, omdat de dienstdoend commandant niet wist wat hij aan moest met zo'n stelletje ongeregeld.

Deze opgeroepen politiefunctionaris "was not amused" en gaf instructie de Indonesische vechtersbazen af te voeren naar Dubai prison.

Aangezien de gevangenis overvol bleek te zijn, werd de rest van de groep na inname van de papieren, die de tweede stuurman en ik niet hadden, weer in de politiejeeps geladen waarna we werden afgevoerd naar een voor ons onbekende bestemming.

De nachten zijn in maart nog betrekkelijk koud en met alleen een overall aan of een tropen tenue werd het afzien.

Wel bijzonder was dat we onze walkietalkies nog wel hadden, maar ook de "Beam-gun" en mijn zaklamp en baco (verstelbare sleutel).

Helaas waren we te ver van het schip om nog contact te krijgen via de walkietalkies, zodat we niet konden doorgeven wat er met ons stond te gebeuren. Het feit dat de sloep met bemanning niet terugkeerde naar het schip op de rede zal aan boord wel tot de nodige onrust hebben geleid.

Onze tocht in de jeeps duurde voort en de stad verdween achter ons in de stikdonkere nacht.

Na zeker een uur rijden door de woestijn kwamen we bij een hoog hek. Het bleek een trainingskamp van de militairen te zijn. De kolonne werd binnen gelaten en na controle reden de jeeps door naar een volgend hek midden in het zand. Daar werden we uitgeladen om vervolgens achter de hekken te worden opgesloten.

Het was een bonte groep. Naast een aantal officieren, waaronder de tweede stuurman en ik zelf, waren er ook nog een aantal van onze Indonesische bemanningsleden, die niet hadden gevochten. Onder hen ook mijn hutbediende Achmad Jarkassie. Sommige namen blijven je altijd bij.

Op het afgesloten terrein bleek een klein stenen huisje te staan met daarnaast een kraantje.

Verder op het zand een platform met een dak er boven. Op het betonnen platform lagen een aantal hopen met wat bleek kleden te zijn. Helaas waren ze allemaal vochtig en roken niet erg welriekend.

Rondom het geheel een meters hoog hek waar omheen een paar jonge soldaten hun rondjes liepen.

We besloten dicht bij elkaar op het platform te gaan zitten om nog een beetje warm te kunnen blijven in de koude nacht.

De nacht duurde lang en er werd niet veel geslapen, niet wetende wat er nog boven ons hoofd kon hangen.

En daar zat ik dan aan het eind van m'n wittebroodsweken in Dubaï in de gevangenis.

Bij het ochtendgloren begon mijn hutbediende de natte lappen uit elkaar te trekken en ze uit te spreiden op het platform, zodat ze in de opkomende zon zouden kunnen drogen. Dienstbaarheid kent blijkbaar geen grenzen.

Bij die actie bleken er onder de hopen lokale gevangenen te liggen, die zodoende enigszins verbouwereerd ongewild vroeg werden gewekt.

Eenmaal ontwaakt ben ik naar het hek gelopen, samen met de tweede stuurman, om contact proberen te krijgen met onze bewakers. Dat viel niet mee want blijkbaar spraken ze geen woord buiten de deur. Met gebaren probeerden we een soort uitruil te bewerkstelligen: zij een walkietalkie in ruil voor een aanspreekbare officier om er achter te komen wat ze met ons van

plan waren. Hoe het is gelukt weet ik niet meer, maar op een gegeven moment liep een van de soldaten weg en kwam er enige tijd later een jeep aanrijden met een hogergeplaatste.

Het werd een moeizaam gesprek in gebrekkig Engels, maar in ruil voor ook de andere walkietalkie en de Beam-gun, zou hij onze Shell-agent in Dubai laten weten waar wij waren.

Daarna werd het stil en steeds warmer. Helaas kwamen daarmee ook zwermen vliegen ons bezoeken. Daarmee hadden we een bezigheid : wie de meeste vliegen in een minuut kon doodslaan. Er was geen werken tegen.

Het zal rond negen uur zijn geweest toen er een jeep een grote ketel afleverde met mierzoete thee en een teil met gele rijst, die net binnen de hekken in het zand voor ons werden neergezet.

Het was in ieder geval iets, maar de eetlust werd daarmee niet opgewekt.

In de loop van de morgen verschenen er Arabieren aan de hekken die fruit over de hekken gooiden. Aan de reactie van onze medegevangenen begrepen we dat dat familieleden waren die eens per dag de opgeslotenen van voedsel kwamen voorzien.

Wat ons bijzonder trof dat ook wij meedeelden in deze voedselvoorziening. Met name de sinaasappelen hadden gretig aftrek.

De middag verliep al vliegen meppend zonder te weten hoe het verhaal verder zou gaan.

Mijn hutbediende had inmiddels een aantal droge kleden klaargelegd voor een volgende koude nacht.

Eindelijk om even over negen in de avond kwamen er uit het duister een aantal jeeps aan rijden en werden we verlost uit onze "gevangenis". Helaas moesten we onze "nieuwe vrienden" achter laten, na hen nogmaals hartelijke hadden bedankt voor hun gulle en humane gaven.

Bij de poort kregen de tweede stuurman en ik onze ruilmiddelen weer terug.

We reden uit het kamp richting de stad en werden afgeleverd bij Port Rashid Police station.



Na nog een donder speech van de politieofficier kregen onze medeopvarenden hun papieren terug en werden we weer naar onze sloep in de kreek gebracht. De vechtersbazen moesten nog een nacht in Dubai prison blijven en de volgende ochtend voor de rechter verschijnen. Ons werd te verstaan gegeven dat ook wij de volgende morgen mogelijk terug moesten komen om voor het gerecht te verschijnen.

Gelukkig mochten we terug naar ons schip, waar we met gejuich werden ontvangen door de aan boord gebleven officieren en bemanningsleden. Het bier vloeyde rijkelijk en ook de maaltijd smaakte als in een drie sterren restaurant.

De volgende morgen kwam de scheepsagent aan boord om te melden dat wij niet terug hoefden naar de wal voor de rechtbank en dat in de loop van de dag de vechtersbazen met een dikke boete zouden kunnen terugkeren naar het schip.

Het thuisfront werd via de marconist op de hoogte gesteld van dit bijzondere voorval.

Voor mijn kersverse vrouw was dit aanleiding om “kantoor” te laten weten dat ze zo spoedig mogelijk naar boord wilde om mee te gaan varen.

Inmiddels had het schip orders gekregen om naar Singapore te varen, waar zij, na een aantal weken, aan boord kwam.